

JOSÉ MAURO DE
VASCONCELOS

JAPON SARAYI

Çeviren: İnci Kut
Resimleyen: Kutlay Sındırgı

16.
baskı

CAN
ÇOCUK

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

Palácio Japonês, José Mauro de Vasconcelos

© Editora Melhoramentos LTDA., Brezilya, 1969

© **Can Sanat Yayınları A.Ş.**, 2005

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak

kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni

olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN 978-975-07-0516-8

1. Basım: 2005

16. Basım: 1000 adet, Aralık 2023

Çeviren: İnci Kut

Resimleyen: Kutlay Sındırgı

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran

Editör: Fulya Tükel

Son Okuma: Simla Aksel

Kitap Tasarımı: Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak Tasarımı: Lom Creative (www.lom.com.tr)

Tasarım Uygulama: Güneş Kozak

Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.

Yayıncı Sertifika No: 43514

Maslak Mh. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza No: 9/25 Sanyer, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33

cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Baskı ve Cilt: Pasifik Ofset; Sertifika No: 44451

Adres: Cihangir Mah. Güvercin Cad. Baha İş Merkezi

A Blok No: 3/1 Z. Kat Avcılar, İstanbul

Japon Sarayı

JOSÉ MAURO DE
VASCONCELOS

Çeviren: İnci Kut

Resimleyen: Kutlay Sındırgı

JOS  MAURO DE VASCONCELOS

1920'de, Rio de Janeiro yakınlarındaki Bangu'da doğdu. Yarı Kızılderili, yarı Portekizli yoksul bir ailenin on bir çocuğundan biriydi. Ailenin yoksulluğu nedeniyle, çocukluğunu Brezilya'nın kuzeydoğusundaki Natal kentinde, akrabalarının yanında geçirdi ve okumayı tek başına öğrendi. Resim, hukuk ve felsefe alanında öğrenim görmek istediyse de vazgeçti. Natal'da iki yıl tıp eğitimi aldı. Çeřitli işlerde çalıştı. Boks antren rluğu, muz taşıyıcılığı, gece kulübünde garsonluk, ırgatlık, balıkçılık yaptı.

Bir süre Kızılderililer arasında yaşadı. 1942 yılında yazdığı ilk romanı *Yaban Muzu*'yla eşine az rastlanır anlatıcılık yeteneğini ortaya koydu. Ardından *Şeker Portakalı*, *Güneşi Uyandıralım*, *Kayığım Rosinha*, *Kardeşim Rüzgâr Kardeşim Deniz*, *Delifişek*, *Çıplak Sokak* gibi romanlarıyla ünü Brezilya sınırlarını aştı. Bugün yapıtları birçok ülkede büyük ilgiyle okunan yazar, 1984'te São Paulo'da öldü.

YAZARIN YAYINEVİMİZDEN ÇIKAN DİĞER KİTAPLARI:

Hayatın O Güzel Şarkısı • Kristal Yelkenli

YAŞAM ÇİÇEĞİ

1

Yağmur yağdığında daha da hüzünlenir, canı hiçbir şey yapmak istemezdi. Sanki uyuşukluk, gün boyu, her yaptığı şeye gelir yerleşir, içini kaplayan sıkıntı tam bir kayıtsızlığa dönüşürdü.

Gösterişsiz odasının tek kanatlı penceresinden saatler boyu öylece bakar, yüzünü pencerenin camına dayayarak yağmurun, bahçedeki ağaçların yapraklarından damla damla akışını seyrederdi. Kendi kendine bir süre düşüncelere dalar, aynı toprağın içinden değişik türde ağaçların yetişiyor olmasına şaşardı. Ağaçların birbirlerine yakın duran çiçeklerinin hem biçim hem de renk olarak öylesine değişik olmaları da çok hoştu.

Hava, griye dönüşüp ortalık soğuk, çirkin bir görünüm alınca, elleri ceplerinde, pardösüsünün yakasını sanki süzgülün yüzünü gizlemek istermiş gibi kaldırır, sokağa çıkardı. Soluk sarı renkteki düz saçları alnına düşer, narin yüz çizgileriyle mavimsi denecek gözlerini çevrelerdi.

Hiçbir amaç gütmenden sokaklar boyunca yürür, hiçbir şey yapmadan kalabalığın arasına karışıp giderdi.

Parası olduğunda daha iyi bir şeyler verdi. Parası az olduğunda ise, ucuza çıksın diye küçük bir fincan kahvenin yanında bir simitle yetinirdi. Ya da tanıdık birine, kendisine borç para verebilecek bir dostu rastlayana kadar ağzına bir şey koymazdı.

Kaldığı pansiyondaki odasının parasını ödemeyi ara sıra geciktirdiği oluyordu. Ama iyi bir iş yaptığında da gelecek birkaç aylık kirayı birden öderdi. Pansiyoncu hanım, acıyordu ona; hiç kimseyi rahatsız etmeyen, melekler gibi gülümseyen bir ipekböceğine benzetiyordu onu.

Atölye konusunda daha şanslıydı, çünkü atölyenin sahibi olan o yaşlı Portekizli Bay Matias, onun er geç büyük bir sanatçı olacağını, tablolarının çok para edeceğini söylüyor, bu yüzden de kira parası yerine büyük bir alçakgönüllülükle, çizdiği bir deseni ya da yaptığı bir tabloyu, aydınlık bir yüzle, gülümseyerek, kira karşılığı olarak kabul etmekten çekinmiyordu.

Bugün hava çok güzeldi. Nisan ayı son derece dengeli gidiyordu; gökyüzünün tüm maviliğine bürünüp soğukların ilk öpücüğünü alıp getirmişti. İnsanı yüreklendirdiği bile söylenebilirdi. Atölyeye gidip bir şarkıyı saatlerce

ıslıkla çalarak resim yapmak geliyordu içinden. Az önce giyinmiş, saçlarını güzelce tarayıp çıkmaya hazırlanmıştı. Ama daha sokağa çıkmadan, saçları yine alnının üstüne inivermişti.

Oda kapısını açtı. Kapıyı kapatmadan önce dönüp, “onların,” yani çocukluğundan kalma o hayaletlerin kendisini izleyip izlemediklerine baktı. Küçük treniyle kayığının da peşinden geldiklerini görünce sokağa çıkıp yürümeye başladı. Onun sevecenliğine sığınarak peşinden giden küçük hayaletlerinin başına bir şey gelmesin diye yaya geçitlerini dikkatle geçiyordu.

Pedro böyle biriydi işte.

2

Aslında São Paolo gibi güzel bir kentte, Pedro'nun en hoşuna giden şey Cumhuriyet Alanı'na gitmektir. Biraz kirli, biraz da terk edilmiş olan havuza durup uzun uzun bakardı. Özgürce yüzen kırmızı balıkları, tüylerini kabartıp kafalarını kanatlarının arasına sokan, sonra da o rengârenk tüylerini sabırla, tek tek temizleyen su kuşlarını seyrederdi uzun uzun.

Gözlerini ağaçlara kaldırır, güvercinlere iyice sokulup onlarla konuşabilmek için sincap olmayı hayal ederdi. Büyüklerle çocuklar onlara ekmek içleri ya da patlamış mısır atıklarında ne hoş doluşuyorlardı çevreye.

Yine de alandaki parkta oynayan çocuklardan daha güzel ne olabilirdi? Hepsi de kafesten kurtulmuş kuşlar gibi cıvıl cıvıldı. Koşup top oynarlardı. Hiç kuşkusuz onların hiçbirinin kendisinininki gibi bir kayığı ya da küçük treni yoktu.

Atölyede çalışma hevesini o çocuklar veriyorlardı ona.

Ama bugün biraz daha fazla oyalanacaktı parkta, çünkü herkesin dediği gibi nisan ayında gökyüzü daha bir mavi oluyordu. O gün gökyüzü, bembeyaz kuzu sürülerine benzeyen bulutları bir yana itmiş, daha da mavileşmişti. Güneş, altın renkli ışınlarıyla tatlı tatlı parlayıp çimleri aydınlatıyordu.

Boş bir bank bulup oturarak, kimse üstlerine basmasın diye oyuncaklarını dikkatle gölge bir yere koydu, sonra da güneşin ışınlarını daha iyi alabilmek için yüzünü gökyüzüne kaldırıp gözlerini yumdu.

Birisi yavaşçacık gelip bankın öbür ucuna oturmuştu. Ama o umursamadı bile, çünkü bank herkesindi, tıpkı güneşin de öyle olduğu gibi.

Yüzünün ısındığını hissedince konumunu değiştirerek yanına kimin oturduğuna baktı. Yüzü son derece dingin, saçlarını arkada toplayıp atkuyruğu yapmış orta yaşlı biri, yanı başında oturmuş ona gülümsüyordu. Onun o sevecen gülümsemesine o da karşılık verdi. O yüzün güzel bir resim oluşturabileceğini düşündü, çünkü güneş o simsiyah saçlarında daha bir güzel parlıyor, o yorgun gözlerinde daha çok yansıyor.

“Buraya gelmek pek hoşunuza gidiyor, öyle değil mi?”

“Hava güzel olduğunda hep gelirim,” dedi Pedro. “São

JOSÉ MAURO DE
VASCONCELOS
JAPON SARAYI

Başarısız bir ressam olduğuna inanan, günlerini yapayalnız geçiren Pedro, yine düşlere dalarak sokağa çıktığı bir gün, havuz kenarında bir banka oturur; kuşları, ağaçları, oynayan çocukları izlemeye başlar. Derken, yanında Japon giysileri içinde, çekik gözlü bir yabancıнын oturduğunu görür. Kimdir bu yabancı? Onu hayal dünyasının enginlerine götürecek bir esin perisi midir, yoksa onu çocukluğunun anılarına sürükleyecek bir kılavuz mu?

Şeker Portakalı'nın ve Güneşi Uyandırılım'ın yaratıcısı
Brezilyalı yazar José Mauro de Vasconcelos, *Japon Sarayı'nda*, bir yaratıcının hayal dünyasını masalsi görüntüler içinde, yaşamın ve düşlerin renkleriyle süsleyerek çiziyor.

roman

YAŞ	9	10	11	+
-----	---	----	----	---

cancocuk.com

ISBN: 978-975-07-0531-6

9 789750 705168